

Ne legyünk bénák – higgyünk!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mostani vasárnap igéjét, ahogyan megírva találjuk a Máté szerinti evangélium 9. fejezete elsőtől a 8. verséig következőképpen: „Jézus hajóra szállva átkelt, és elment a maga városába. És íme, odavittek hozzá egy bénát, aki ágyban feküdt. Amikor Jézus látta hitüket, így szólt a bénához: Bízzál, fiam! – Megbocsáttatnak a te bűneid. Ekkor néhányan az írástudók közül így szóltak magukban: Istenkáromló! Jézus pedig, mivel ismerte gondolataikat, ezt mondta: Miért gondoltok gonosz szívetekben? Ugyan mi könnyebb? Azt mondani, hogy megbocsáttatnak a te bűneid, vagy ezt mondani: Kelj fel, és járj? De azért, hogy megtudjátok, az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön – ekkor ezt mondta a bénának: Kelj fel! – Vedd az ágyadat! – És menj haza! – Ő pedig felkelt, és hazament. Amikor a sokaság ezt látta, félelem fogta el őket; és dicsőítették Istent, aki ilyen hatalmat adott az embereknek,” – Megváltó Urunk! Te látod rajtunk, hogy milyen bénák vagyunk mi mind. Adj hitet nekünk, hogy Hozzád közeledjünk! Lehessenek a mi terheink is a Te megbocsátó kegyelmed bizonyságtételei! Ámen.

Kedves Testvéreim! Mi a bátorság? Ez volt a dolgozatban feltett kérdés egy filozófia órán. A választ hatvan percig írták diákok. Egyet kivéve. Ő csak három szót firkált a lapra, és beadta. Ő volt az egyetlen, aki ötöst kapott. A lapra ez volt írva: „EZ a bátorság.” – Bátorság olyat tenni, amire semmilyen ésszerű magyarázat nincs. A bátorság mindig kockáztat. Nem is keveset... Itt szólal meg (a mindig kételkedő) Berci: „*Mindez nagyon szép, Péter. De mi köze a felolvasott igéhez?*” Nagyon örülök Berci, hogy ilyen jól emlékszel az igeszakaszra. Mi a béna történetében a bátorság? A hit bátorsága! Azoknak a bátorsága, akik odavitték Jézushoz a megbénult társukat. A Márk és a Lukács szerinti evangéliumból tudjuk, hogy nem is akárhogyan vitték, hanem a nagy tolongás miatt úgy, hogy megbontották Jézus feje fölött a tetőt, és odafentről Jézus orra elé leeresztették a bénát.

Képzeljük el ezt a jelenetet. Jézus éppen a vacsorához készül az öt vendégül látó, nagy tekintélyű és előkelő írástudókkal. Egyszer csak furcsa zajok hallatszanak. Elkezd potyogni a vakolat az ételükbe, és – hopp! – lepottyan az égből a tönkre tett falatok mellé egy béna – ágyastól. Megdöbrentő lehetett. Teljesen kézenfekvő válasz lett volna az, hogy „*Hát maguk megőrültek?*” „*Egy percet sem tudnak várni a sorukra?*” „*Hát itt már vacsorázni se lehet? Különben is... Hogyan fizetik meg az okozott kárt? Ki fog új vacsorát főzni nekünk? És ki fogja befoltozni azt a lyukat ott fent?*” – De a mi Jézusunk nem ilyen. Hanem olyan, mint a kezdő történetben a filozófia tanár. Ez az egy diák kap jelest. „Bízzál fiam!” – mondja Jézus – ami „*Légy bátor, fiam!*”-nak is fordítható. És ez után a **hit bátorságára Jézus egy sokkal nagyobb, egy már nem emberi léptékű bátorsággal felel: „Megbocsáttatnak a te bűneid!”**

Itt szólal meg megint Berci... „*Hát éppen ezen gondolkodom azóta, amióta hallottam ezt az igét! Hát hogyan jön ez a mondat ide? Mi köze van Jézus válaszának a bénához? A szerencsétlenje nem gyónni jött, hanem gyógyulni! Ráadásul nem is jött, hanem hozták...*”

Kedves Berci! Kedves Testvéreim! **MOST** jutottunk el a lényeghez. **Miért nem azzal kezdi Jézus, hogy meggyógyítja a bénát?** Hiszen tényleg ezért hozták a szerencsétlenjét! Kit érdekel itt a bűnbocsánat? Attól még nem történik semmi! A béna is béna maradt. – Hoppá... Álljunk meg itt egy percre!

TÉNYLEG nem történik velünk semmi akkor, amikor Jézus megbocsátja a bűneinket? **Mikor is bocsátotta meg Jézus mindannyiunk minden bűnét?** Még azokat is, amelyeket még el sem követtünk? Még az utánunk következő generációk bűneit is – mind? **A kereszten.** Tényleg nem történt semmi a kereszten? Hát tökkelütött hülye volt ez a Jézus? Hiába halt meg? Mi meg itt cécózunk minden vasárnap – a semmiért? Ugye, hogy mennyire NEM így van??? **EZÉRT** kellett Jézusnak először megbocsátania a béna bűneit. **Mert Jézus a kereszten MINDEN** terhet levett a mi vállunkról. Ezért mondja Jézus két fejezettel később: „Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű” (Mt 11,30). **Jézus nem mindig veszi el a terhet tőlünk. Nem minden béna gyógyul meg akkor sem, ha kitartó hittel mind ő, mind pedig az őt körülvevők ezért imádkoznak. De a keresztt hatalmas ereje igenis leveszi a terhük igazi terhét azoknak a válláról, akiknek bátor a hite.**

Nem olyan régen a bokáim úgy döntöttek, hogy kicsit felmondják a szolgálatot. Megkóstoltam én is egy kicsit, hogy mit jelent bénának lenni. (*Nem mintha világ életemben ügyetlen emberként ne tudtam volna, hogy miért vagyok már kiskorom óta béna...*) Elkezdtem gondolkodni. És akkor most mi van? Vége a világnak? – Ugyan már miért lenne? Változott-e bármit is Jézus szeretete irántam ezzel? Ha változott – akkor: nőtt. Ez lenne olyan rossz? Ha Jézus szeretetével a kapcsolatom ugyanaz maradt, akkor változott-e bármilyen lényeges ezzel az én életemben? Ami igazán lényeges, abban semmi nem változott. – Ha egy kicsit is el tudjuk kérni Jézustól az Ő látását, akkor ráérezhetünk arra az Egészre, aminek Jézus lát minket. Ennek a mi Egészünknek a mi földi életünk egy elhanyagolhatóan törpe része. A Jézusban ránk váró örök életünknek minden földi történetünk csak egy parányi előjátéka. Ha az az elképzelhetetlenül rengeteg, ami reánk vár, semmi sem változott – *vagy ha igen, akkor nőtt* – akkor vajon milyen igazi hiányunk van itt és most?

Félre ne értsetek kedves testvéreim! Bokafogyott emberként mélyen átérzem mindazok jogos elkeseredését és fájalmát, akik hiányt szenvednek valamiben. Átérzem még azt is, hogy meginog a hitük. „*Miért engedi ezt Isten? Hát hova tűnt innen Isten jósága?*” Csakhog... Azt azért ne gondoljuk, hogy mi ugyanannyit látunk, mint Isten, vagy a vele egytlényegű Fia, Jézus. Ha már eleget élt az ember idelent, akkor elkezdd rájönni arra, hogy évek vagy évtizedek múlva már neki is teljesen érthető lesz, hogy az egyik, vagy a másik nagy hiányának, ami miatt jogosan rengeteget szenvedett, értelme is volt. Marad persze olyan, amit nem értünk meg ennek a földi életünknek a végéig sem. De ha egy kicsit is tudunk extrapolálni, ha egy kicsike bátorság is van bennünk a végtelenig meghúzni azoknak a Jézus-tapasztalásoknak az egyenesét, amelyek a földi életünk sok évtizede alatt érték bennünket, akkor rádöbbenünk arra, hogy odaát, a színről színre való látásban minden a helyére kerül majd. Mi a bátorság? Kedves Testvéreim! EZ a bátorság. A hit bátorsága. A rendíthetetlen és törhetetlen hit bátorsága. Annak a hitnek a bátorsága, amelyik kibontja a tetőt akkor is ha hozzá sem nyúl. A mi Urunk, Jézus mondta: hegyek fognak megmozdulni, ha a hitünk csak akkorka is lesz, mint egy mustármag (Mt 17,20). Hegyek! Nem egy tető...

EZÉRT kellett Jézusnak először azt mondania a bénának: „*Bízzál fiam! Megbocsáttatnak a te bűneid.*” – Mihelyt ezt Jézus kimondta, az írástudók azonnal elfelejtették a méltatlankodásukat a kárba vezett tető, meg a vacsora miatt. Sokkal nagyobb történt itt! Istenkáromlás! Miért? Mert a mózesi törvények szerint csak Isten tudja megbocsátani a bűnöket, ember nem. Az írástudóknak – igaza volt. Jézus nem emberként, hanem istenként bocsátotta meg a béna bűneit. Erre mondta Aranyszavú Péter: „*Te írástudó! Jól tudod – mégis tudatlan maradsz. Bevallod – mégis tagadod. Tanúskodsz mellette – mégis ellene vallasz.*”

Kedves Testvéreim! Ott ült az írástudók mellett Isten egyszülött Fia, a rég várt Messiás. Tanúságot tett arról, hogy Isten lakik benne. És senki nem ismerte fel. Még akkor sem ismerte fel Jézus isten mivoltát senki, amikor ezek után – *csak úgy mellékesen* – azt mondta a bénának: „Kelj fel! Vedd az ágyadat! És menj haza!” Mire a béna – *mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne* – felállt, vette az ágyát, és szépen kísért. A sokaság ezt látva dicsőítette Istent, hogy ekkora hatalmat adott az embereknek. És itt a többes szám az eredeti görögben is többes szám, azaz nem félre-fordítás, hanem félre-értés. Méghozzá alapos. Miért? Mert Isten itt még csak egyetlen embernek adta ezt a hatalmat: az ő Fiának, Jézusnak. Jézus majd hét fejezettel később (Mt 16,19) bízta meg az apostolokat, hogy hirdessék a bűnbocsánat kegyelmét. Ezt a megbízatást kaptuk meg mi is lelkészként. A keresztről szóló tanúságtétel megbízatását. Arról a keresztről, amely már itt elhatározott, hogy Jézus sorsa lesz, mert az Istenkáromló büntetése a mózesi törvények szerint egyedül a halál lehet. ITT érthetjük meg azt, hogy miért könnyebb kimondania – és ezzel megcselekednie – Jézusnak azt, hogy a béna járjon, mint azt, hogy a bénának meg vannak bocsátva a bűnei. Mert annak a megcselekedése, hogy a bénának is – ahogyan mindannyiunknak is – meg legyenek bocsátva a bűnei – A Kereszt. EZT – a kereszthalált – vállalta Jézus akkor, amikor kimondta a béna bűneinek a bocsánatát.

Legyen nekünk is bátorságunk elfogadni Jézus szavát! Hadd kérjem ezt megint Aranyszavú Péterrel: „Bárcsak látnánk testvéreim, lelkünk minden inaszakadtságát! Bárcsak világítana nekünk is Krisztus.” Akkor az történe velünk is, mint a bénával: „Vedd ágyadat! Hordd a hordozódat! Ezentúl – mindent fordítva cselekszel. Fájdalmad ágya a meggyógyításod tanúsága lesz. Ez a hatalmas teher bizonyítja, hogy visszakaptad a nagy erődet.” Miért igaz ez, akkor is, ha nem múlt el a bénaságunk? Akkor is, ha bokafogyottak vagyunk? A Kis Káté szavaival felelek: „Ahol bűnbocsánat van, ott élet és üdvösség van.” Ahol pedig örök élet és üdvösség van, kedves testvéreim, ott MINDEN VAN.

Kedves Testvéreim! Ne legyünk bénák! Higgyünk! És akkor megszólal a mi hatalmas Istenünk: „Eltörlöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj meg hozzám, mert megváltottalak!” (Ézs 44,22) És erre kiszakadhat belőlünk a hálaadó felkiáltás: „Aldjad, lelkem, az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét! ... Ő megbocsátja minden bűnödöt, ... megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. (Zsolt 103, 1.3-4). Ámen.